

Jag tager mig friheten att föreslå,
att det ifrågavarande anslaget måtte, med ett till 76,000 kronor
förhöjdt belopp, beviljas att utgå under innevarande år; samt an-
nåller att Stats-Utskottet täcktes förutna detta ärende skyndsamt
behandling utom den vanliga ordningen.

Stockholm den 26 Januari 1877.

Ad. Hedin.

N:o 56.

*Af Herr A. P. Lind: Om underlämning skrifvelse rörande ändring i
Kongl. Förordningen den 15 Februari 1855, angående behand-
ling af frågor om ersättning för understöd, som af fattigvårds-
samhällen i ett af de förenade rikena, Sverige eller Norge,
lemnas nödlidande personer från det andra riket.*

Det lär icke af någon kunna bestridas, att vårt brödrafolk å andra sidan
Kölen äro lika villige och benägne som vi, att undvika tvister och dermed följande
obehag; emedan erfarenheten visat att med hvarje år ett vänligare förtroendes bemö-
tande allt mer och mer fästat rot genom vänskapens knutar i så väl åtskilliga kon-
stitutionela stadgar som ock konventionela beslut å ömse sidor, hvilka verka angenämt
å de förenade folkens framåtskridandets bana.

Under sådana omständigheter skulle man antaga, att åtminstone rättegångs-
tvister, som röra underhåll åt vanlottade, fattige, orkeslösa medmenniskor eller minder-
åriga barn, borde i ganska få fall inträffa; men så är beklagligen icke förhållandet,
och skulden härför måtte hvila på den lagstiftande makten, som tid efter annan låtit

förhållandena passera utan att vidtaga åtgärder om en förbättrad konvention i antydda fallet.

Ett bekant förhållande är, att många in- och utflytningar årligen ske emellan Sverige och Norge, hvilka merendels bestå af arbetarefamiljer, samt ännu en talrikare så kallade tillfälliga arbetssökande, hvilka också göra sina resor öfver gränsskilnaden och stanna på närmare eller fjärrare håll, der arbetet bäst betalas.

Detta förhållande bör ingen hvarken klandra eller söka förhindra; men som det oftast händer, att arbetarefamiljer *eller* enskilda arbetssökande qvarstanna under en följd af årtal, utan att hafva förskaffat sig stadigt hemvist, och då deras hälsa eller arbetskrafter äro brutna, och fattigvårdsbehof uppstår, så återsändas de till sitt forna hemland, under det merendels en högre understöds- och resekostnadsräkning följa dem i spåren, och detta ger anledning till tvistigheter samt långvariga rättegångar, hvarigenom vederbörande auktoriteter, såväl i Sverige som Norge, få förspilla mycken både tid och möda.

För att förekomma dylika obehag och för många kommuner ganska känbara kostnader, har jag sökt jemföra vår fattigvårdslag med Norges Lov om fattigväsendet på Landet af den 6 Juni 1863, der 18 § lyder: »Saavel udlændingar som infødte erhverfve Hjemstavnetsret i et District ved efter det fyldte 15 Aar, at have i 2 paa hinanden følgende Aar havt stadigt Ophold i samme».

Sålunda, om en fattig arbetare hemforslas från Norge, der han vistats i flere år, så är ingen möjlighet att undslippa kostnaderna och framtida försörjningsskyldighet, derest man icke kan bevisa att han i Norge har haft stadigt hemvist under tvenne på hvarandra följande år.

När man nu kastar en blick på vårt lands fattigvårdslag, så följer der hemortsrätten till den kommun, hvarest personen är eller bort vara mantalsskrifven, eller enligt 25 § högst ett år efter inflyttningen.

Häraf följer, att en norsk arbetare kan i Sverige förvärfva sig försörjningsrätt under halfva tiden, emot hvad en svensk å norska sidan kan åt sig förvärfva.

Ehuru jag här ofvan vidrört de inom Sverige och Norge gällande fattigvårdslagar, och dermed visat de olikheter, som i förvärfningsrätten af hemort är rådande emellan granrikena, har jag likväl härmed ej åsyftat något ändringsförslag i vår fattigvårdslag, utan fast mer fäst mig vid Kongl. förordningen af den 15 Februari 1855, hvilken stadgar huru förhållas bör, när fattigvårdssambällen i ett af de förenade rikena Sverige och Norge lemna nödlidande personer från granriket, men samma nådiga förordning innefattar icke ett enda ord rörande hemortsrätts förvärfning för in- och utflyttande personer de båda rikena emellan, och under sådana förhållanden gälla endast ofvan anförda fattigvårdslagar som rättesnöre.

Och då inträffar hvad jag förut antydt, att en norsk undersåte här i riket under hälften af samma tid kan förvärfva sig hemortsrätt, emot hvad en svensk kan tillvinna sig i Norge.

Med anledning af hvad jag tagit mig friheten anföra, vill jag vördsamt föreslå att Riks dagen må besluta

att till Kongl. Maj:t afåta en underdånig skrifvelse om åstadkommandet af en ändring uti Kongl. förordningen af den 15 Februari 1855, åsyftande en vänlig öfverenskommelse med *Norge*, att in- eller utflyttande personer må, efter tvenne årsvistelse uti hvilket af de förenade rikena som helst, uti fattigvårdshänseende, tillhöra det riket, hvarinom de vistas; samt att, om icke någon stadig hemortsrätt under förenämnde tid blifvit förvärfvad, ettdera af rikenas statskassor må utbetala för dylika nödlidande fattiges underhåll och sjukvård.

Stockholm den 26 Januari 1877.

A. P. Lind.

N:o 57.

Af Herr J. A. Sjö m. fl.: Om underdånig skrifvelse, rörande utarbetande af förslag till förändrad lagstiftning i fråga om tillverkning och försäljning af bränvin.

Vid sistlidne riksdag väckte jag motion om förhöjning i tillverkningsskatten å bränvin m. m. Afsigten med denna min motion var, att genom förhöjd skatt förbrukningen och till följd häraf äfven tillverkningen skulle minskas. I sammanhang härmed yrkades också en motsvarande förhöjning å införseltullen samt upphörandet af skatt å försäljningen och densamma öfverflyttande å tillverkningen. Till dessa mina vördsamma yrkanden lyckades jag dock ej vinna Riksdagens bifall.